

“MAĞDURA DESTEK” Mİ, “YETTİ ARTIK” MI?

Pusula Dergisi (BCP), Haziran 2007

Yıldırım Koç

“Tek başlarına iktidara gelmişler; bunlarla kimse baş edemez;” “asker bile bunlarla baş edemiyor; benim elimden ne gelir ki”: Türkiye’nin bütünlüğünün ve bağımsızlığının, laik ve demokratik cumhuriyetin tehdit altında olduğunu söyledikçe ve örnekler verdikçe, bu ve benzeri yakınmaları 4,5 yıldır birçok insandan duydum. İnsanlarda bir umutsuzluk hakimdi. Demokratik kitle örgütlerinin yöneticilerinin çoğu da benzer bir havadaydı. Üst düzey bir sendika yöneticisine 4 yıl önce AKP iktidarı konusunda işçi sınıfına, ulusuna ve ülkesine ilişkin tarihsel sorumluluklarını hatırlattığımda, bana, “ben ayakta duran insana yumruk atmam; ayağı tökezler dizlerinin üzerine düşerse, o zaman girişirim” demişti.

Bu tavır olağandır. Bu tavrın olağan olması gibi, bir dizi gelişmenin ardından 14 Nisan 2007 Ankara ve 29 Nisan 2007 İstanbul mitingleri sonrasında havanın kökten değişmesi de olağandır.

Kitle hareketlerine ilişkin doğruluğu sınınanarak kanıtlanmış bir genel değerlendirme vardır. Sorunlar biriktiğinde, kitle hareketleri hemen oluşmaz. Kitleler, iktidardakilerin zayıfladığını görmek ister. Eğer kitlelerin gözünde iktidardakiler çok güçlüyse ve öyle devam edeceğe benziyorsa, sıkıntılar sineye çekilir; beklenir. Böyle durumlarda artan sorunlar toplumsal patlamalara değil, toplumsal çürümeye yol açar.

Ancak, ne zaman ki sorunları yarattığına inanılan gücün zayıfladığı düşünülür, o zaman kendiliğinden bir eylemlilik gelir.

1908 yılında İttihat ve Terakki, 33 yıldır ülkeyi yöneten İkinci Abdülhamit’in zayıflığını kanıtlamıştı ve arkasından kitle eylemleri gelişti.

1919-1922 döneminde iktidardakiler bölünmüştü. Sorunlar eyleme dönüştü.

İşçi sınıfı 1988 yılında iyice yoksullaşmıştı; kamu kesiminde ücretlerin satınalma gücü, 1980 yılındakinin üçte biri düzeyine gerilemişti. Bu büyük yoksullaşmaya karşın, tepki sınırlıydı. Ne zaman ki, Mart 1989 yerel seçimlerinde ANAP’ın oyu yüzde 21’e düştü, Bahar Eylemleri dalgası geldi.

Yönetilenlerin yönetilmemek istemesi yetmez; yönetenlerin de artık eski yöntemlerle yönetemez duruma düşmeleri gerekir.

2007 yılının Nisan ayı da bu açılardan son derece ilginçtir.

Öncelikle vurgulanması gereken, AKP’nin Türkiye’nin bütünlüğü ve bağımsızlığı, laik ve demokratik sosyal hukuk devleti açılarından ciddi bir tehdit oluşturduğudur. Sorun, türbanlı bir kişinin Çankaya’ya çıkıp çıkmaması değildir. ABD ve AB emperyalizmi Türkiye’ye saldırmaktadır. Mitinglerde atılan “ne ABD ne AB, tam bağımsız Türkiye” sloganı, bu gerçeğin ifadesidir. AKP’nin bugüne kadar izlediği çizgi, emperyalistlerin taleplerine uygundur. AKP’nin işbaşından uzaklaştırılması ve Çankaya’ya AKP anlayışındaki birinin çıkarılmaması, Türkiye’nin bütünlüğü ve bağımsızlığı için, laik ve demokratik sosyal hukuk devleti için önemlidir. İstiklal Savaşı sırasında padişah yandaşlarının emperyalist güçlerle ittifakına karşı bir milli cephe oluşturulmuştu. Bugün de emperyalistlere ve onların politikalarını uygulayanlara karşı böyle bir cephe gereklidir.

Bu koşullarda, Türkiye'nin btnlgn ve bağımsızlığını ve laik ve demokratik sosyal hukuk devletini savunan herkesin aynı safta yerini alması, mümkün olduğunca çok işbirliği ve güçbirliği yapması ve mümkünse bütünleşmesi gerekmektedir.

Bu gler içinde tabii ki Sayın Cumhurbaşkanımız, siyasi partilerimiz, demokratik kitle örgütlerimiz, Türk Silahlı Kuvvetleri ve tek tek vatansever ve/veya milliyetçi insanlarımız vardır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin btnlgn ve bağımsızlığını ve laik ve demokratik sosyal hukuk devletini korumak, bu glerin hepsinin görevidir ve sorumluluğudur.

Bu cepheyi zayıflatmayı amaçlayanlar, "ne şeriat ne darbe" sloganını kullanmaktadır. Sorun, darbecilik değildir; tüm vatansever glerin g ve eylem birliğidir. Gericiliğin güçlü olmadığının kanıtlanması, Türkiye'de vatansever glerin tepkilerinin eyleme dönüşmesine yol açmıştır ve bu da son derece olumlu ve sevinilecek bir gelişmedir.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı namuslu ve mücadeleci bir devrimciydi. Tüm hayatını inancına adanış bir kişiye idi. Türkiye'yi anlamak için zgn çalışmalar yaptı. Görüşlerine katılabilirsiniz veya katılmazsınız. Ancak bazı saptamaları önemlidir. Kıvılcımlı, Türk ordusunun tarihsel bir görevi olduğunu düşünüyordu. Yanlış anımsamıyorsam, Anadolu'ya akın yapan ilb'lerin (gazilerin) arkadan geleceklerin yolunu açtığını söylüyordu. 12 Mart 1971 muhtırasından sonra çıkan Sosyalist Gazetesi'nin manşeti de "ordu kılıcını attı" idi. Beklentisi, proleter aydınları dediği kesimlerin yolu aması, işçi sınıfının da onun arkasından gelmesiydi.

Türkiye yıllardır emperyalizmin tehdidi altındadır. ABD ve AB emperyalizmi, Türkiye'nin btnlgn ve bağımsızlığına saldırmaktadır. Emperyalist gler, aynı zamanda, en temel işçi hak ve özgürlüklerini de ortadan kaldırma çabası içindedir. Bugün, işçi sınıfı açısından bakıldığında, ekmeği savunmak için öncelikle vatani savunmak gerekmektedir. Vatani savunanlar içinse, en önemli müttefik, ekmeği için mücadele etmekten başka çaresi olmayanlardır. Bugün ekmek ve vatan mücadelesinin btnlg ve Nisan ayında olanlar, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yaklaşık yarım yüzyıl önce söylediklerini akla getirmektedir.

Halkımız mağdur olana destek verir mi?

Mağdur olana bağlı. Mağdur olduğunu ileri süren, vatanımıza ve ekmeğimize kasteden emperyalistlerle işbirliği yapıyorsa, yalnız bırakılır. Hatta, iplik pazara çıktıkça, hava döndükçe, mağduriyeti oynamak, zayıflığın kabul anlamına gelir ve bu role soyunanın gücünü daha da azaltır.

Bugün gündemde olan, mağdura destek değil, "yetti artık" diyerek tüm vatansever, anti-emperyalist, milliyetçi ve emekten yana glerin işbirliğini, güçbirliğini ve bütünleşmesini savunmak ve hayata geçirmektir.